

מסכת שבת

פרק כב

א. חבית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעדות, ואומר
לאחרים, באו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את
הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה
אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מותר, ואם למשקין, היוצא מהן
אסור. חלות דבש שרסקו מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי
אליעזר מתיר:

ב. כל שפא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל
שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן
המליח הישן, ודגים מלוחים קטנים וקוליס האספנין, שהדחתן זו
היא גמר מלאכתן:

ג. שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא
יתכון לעשות כלי. ואין נוקבים מגופה של חבית, דברי רבי יהודה.
וחכמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם היתה נקובה, לא יתן עליה

שְׁעוֹה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרֵּחַ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֶׂה בָּא לִפְנֵי רַבִּן
יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי בְּעָרְב, וְאָמַר, חוֹשְׁשֵׁנִי לוֹ מִחַטָּאת:

ד. נוֹתַנִּין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר בְּשָׁבִיל שְׂיָהָא שְׁמוֹר, וְאֵת הַמִּים
הַיָּפִים בָּרַעִים בְּשָׁבִיל שְׂיָצֵנוּ, וְאֵת הַצּוֹנֵן בַּחֲמָה בְּשָׁבִיל שְׂיַחֲמוּ. מִי
שֶׁנִּשְׁרֹו כֻּלּוֹ בַּדֶּרֶךְ בַּמִּים, מְהֵלֵךְ בָּהֶן וְאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ. הִגִּיעַ לְחָצֵר
הַחִיצוֹנָה, שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה, אֲבָל לֹא כִנְגֵד הָעָם:

ה. הָרוּחַץ בְּמִי מַעְרָה וּבְמִי טְבָרְיָא וְנִסְתַּפֵּג, אֲפֹלוּ בְּעֶשֶׂר
אֲלוֹנְטִיאוֹת, לֹא יִבְיֵאֵם בִּידּוֹ. אֲבָל עֲשָׂרָה בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִין
בְּאֲלוֹנְטִיט אַחַת פְּנִיָּהֶם יִדְיָהֶם וְרַגְלֵיהֶם, וּמִבְיֵאִין אוֹתָהּ בִּידּוֹ:

ו. סָכִין וּמִמְשָׁמֵשִׁין בְּבְנֵי מַעִים, אֲבָל לֹא מִתַּעֲמָלִין וְלֹא מִתְגַּדְּדִין.
אִין יוֹרְדִין לְקוֹרְדִימָה, וְאִין עוֹשִׂין אַפְקָטוּזִין, וְאִין מַעֲצָבִין אֶת
הַקָּטָן, וְאִין מַחֲזִירִין אֶת הַשֶּׁבֶר. מִי שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ וְרַגְלוֹ, לֹא יִטְרַפֵּם
בְּצוֹנָן, אֲבָל רוּחַץ הוּא כְּדָרְכוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא: